

GEEN PINKSTERFEEST ZONDER BEKERING

'En Petrus zeide: Bekeert u en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden'.

Handelingen 2 :38a.

Petrus preekt de noodzakelijkheid van de bekering. Deze prediking is ook vandaag genade! Want de Heere behoeft ons dat niet meer te zeggen. Wij hebben God toch trouweloos verlaten, wij hebben God de gehoorzaamheid opgezegd en zijn vijandig geworden.

Bekeert u! Dat is een eis van God. Het recht Gods wordt hierin openbaar. Ieder, die onbekeerd is en blijft, ontsteelt zichzelf aan God. Niemand mag vanuit dit recht Gods bezien, onbekeerd zijn en nog veel minder blijven! Een ieder hore de eis, gefundeerd in het recht Gods: Bekeert u! Petrus zegt dit tot de kinderen des Verbonds, op wie God de hand heeft gelegd, Tot hen heeft Hij gezegd: Gij zijt van Mij. Dat is vandaag nog precies zo. God predikt tot ons, die reeds verbondsbrekers waren in Adam. Wij hebben immers het werkverbond verbroken, maar zijn opnieuw in liefelijke banden gewikkeld van het genadeverbond. Nu komt God ons in dit genadeverbond oproepen, opdat wij Hem waarachtig zullen navolgen. Wat doet u, als kind des verbonds, met deze oproep? U hebt niet alleen het werkverbond verbroken, maar zo u nog onbekeerd bent, ook de aanbidding van het genadeverbond vertrapt. Nu komt God en zegt: bekeert u! Daarin klinkt de klacht van God door over uw gestolen leven.

Dit bevel staat in een tijdvorm, die geen uitstel gedooft. Dat wil zeggen: Bekeert u *onmiddellijk!* Niet alleen, omdat het morgen voor u te laat kan zijn, dus vanuit het gevaar, maar in de eerste plaats vanuit het recht van God gezien. God geeft recht op u, onmiddellijk! Het is een wonderlijke prediking in een zo groot gezelschap van kinderen des verbonds, die precies op de achtste dag besneden zijn geworden. Israël meende, dat zij niet bekeerd behoeften te worden. Zij waren al bekeerd, tot de Wet en tot de tempel. Zo zijn er ook in onze tijd velen, die menen, dat zij de bekering helemaal niet nodig hebben. Zij zijn in het verbond geboren, ze hebben het teken van het genadeverbond aan hun voorhoofd ontvangen. Zij gaan ter kerk en leven zo goed en zo kwaad als het gaat, de dagen van de week door. Nu horen zij tot hun verrassing: Bekeert u! Ja, gemeente, zo staan de zaken! Want als u meent bekeerd te zijn, zonder die innerlijke gezindheidsverandering (waarover straks meer), dan vraagt God aan u: Ben Ik een Heere, waar is mijn vrees? Ben Ik een Vader, waar is mijn eer? Ziedaar dus een eis aan een vroom volk, dat Christus niet nodig had, dat Christus aan het kruis geslagen had. Israëls wortelzonde is ook onze wortelzonde.

Israëls wortelzonde was het *ongeloof*, waardoor zij hun harten gesloten hielden en de schuilhoeken van hun hart onttrokken aan het ontdekkend licht van de Geest. Israëls zonde was, dat zij vele offers brachten, maar dat zij het diepste van hun persoonlijkheid, hun hart voor God gesloten hielden. Dat is ook de zonde van de gemeente in Heere Jezus Christus. Ook de gezindheidsverandering van onze tijd, voor zover zij nog vraagt naar het Woord van God. Er is zoveel vroomheid zonder kennis van zonde en genade; zonder kennis van eigen verlorenheid en van Christus' reddende gerechtigheid. Vandaar dat juist in de gemeente met ernst en aandrang moet worden gepredikt: Bekeert u! Petrus dringt niet alleen aan op uitwendige verandering, maar dringt vooral aan op *gezindheidsverandering*. Want er staat letterlijk: Wordt veranderd in uw gemoed! Het kwam in Israël wel openbaar, dat hun vroomheid niets was. Want voor zover een mens vroom is buiten Christus, komt hij in zijn eigen vijandschap openbaar, als hij met Christus geconfronteerd wordt. Dan slaat zijn vroomheid over in vijandschap, toen en nu.

Israël had het wel getoond, wat de vrucht was van het afsluiten van het hart. Zij hadden de Messias verworpen. Dat is ook nu het hart van de prediking. Niet dit is uw zonde, o zondaar: dat u met deze of gene zonde tobt of worstelt (dat ook), maar dit is uw zonde: dat u nooit wezenlijk tot Christus bent gekomen en dat u in ongelooft uw harten stijf gesloten hebt gehouden! Dit is uw zonde, dat uw schuld bij God openstaat, dat u nog niet getekend bent met het bloed van Christus. Dat het bloed van Christus voor u nog roept om wraak! Dat geldt zelfs van mensen, in wie werkingen van de Geest zijn en die bouwen op hun ervaringen en bevindingen uit het verleden, maar die nooit verloren zijn gegaan met zichzelf en de noodzakelijkheid van Christus hebben leren kennen. Daarom is het mijn taak u in de *schuld* te preken, opdat u een mishagen zou hebben aan uzelf, uw schuld! Opdat u uw dwaasheid en uw vooroordeel zou belijden. Opdat u als een arme bidder aan Gods troon zou bedelen: 'Zo Gij in het recht zult treden en gadeslaan onze ongerechtigheden, ach wie zal dan bestaan?' Opdat u niet alleen zou afkeren van uw boosheid, maar u ook zou heen wenden tot de Christus Gods en ingezet worden in het *wonder* van de verzoening, zoals God dat heeft geopenbaard in Zijn Zoon.

Bekeert u! Dat is een algehele *revolutie*. Een verandering van gezindheid, van leven en van daden, een verandering van zelfzucht tot zelfverloochening, van overdaad tot matigheid, van gierigheid tot mededeelzaamheid, van onheiligheid tot heiligheid en van hoogmoed tot ootmoed. Nu zal iemand zeggen: Ik kan mij niet bekeren, Ik zou kunnen vragen: Hoe weet u dat? In de theorie of in de praktijk? Maar afgezien nog van deze vraag, ik heb met uw onmacht niets te maken. De noodzakelijkheid van de bekering is niet gefundeerd op uw kunnen of niet kunnen, maar in Gods recht, Ik moet u met uw onmacht werpen op God! Er zitten hier mensen, die hiermee in de knoop zitten. Ik mag u prediken: 'En een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus, tot vergeving der zonden'. Let erop, Petrus zegt eerst in het algemeen: Bekeert u en dan wordt hij plotseling persoonlijk. 'En een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus tot vergeving van zonden.' Ziet u nu, hoe onredelijk het is om die eis van God met uw *onmacht* te ontkrachten?

Deze onmacht is zelfs zo ernstig, dat niemand tot Jezus kan komen, tenzij ,dat de Vader hem trekke. Maar ziet u, hoe onredelijk het is om God uw onmacht voor te houden tot uw verontschuldiging? Immers, er staat een belofte, een kostelijke belofte: 'En een ieder van u worde gedoopt in de *Naam* van Jezus'. De wegneming van het stenen hart, en ook het gewend worden tot Christus. Het verlost worden van de macht van het ongelooft, is een belofte in het verbond der *genade*! U tobt misschien al jaren om van dit stenen hart af te komen , maar u hebt misschien nog nooit verstaan dat de wegneming van dit stenen hart een belofte is in het verbond der genade. Ook de sacramenten prediken het bloed van Christus Jezus, dat reinigt van alle zonden, van het wegdoen van de voorhuid des harten.

'Een iegelijk van u worde gedoopt'. Nu zegt iemand: dat is gemakkelijk: Dacht u dat? Indien deze mensen de volwassendoop aanvaardden, herriepen zij voor God en mensen het vonnis, dat zij hadden uitgesproken over Christus en veroordeelden zij zichzelf geheel en al. Dan beleden zij, in die doop door onderdompeling: Er is niets aan mij dat deugt, ik ben waard om in dit zondegraf in te gaan en er in te sterven! Hier aanvaardden zij, zoals elke ontdekte zondaar in deze tijd, Gods vonnis: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig'. Zij aanvaardden het oordeel Gods en lieten zich afscheiden van hun zondig verleden en van de goddeloze wereld. Zij stonden af van hun eigen gerechtigheid, ze lieten los als onnutte wettische bewegingen, hun vroom en braaf leven. Het ging alles dit watergraf in.

Wat hielden ze toen over? Bij zichzelf niets, maar alles in een Ander! Zij ontvingen Jezus. Zij werden gedoopt in de *Naam*, dat wil letterlijk zeggen: op de Naam van Jezus of op grond van de Naam van Jezus. In de aflegging van alles zonken zij als verloren zondaren, doorpriemt door de Heilige Geest, op Christus en Zijn gerechtigheid alleen. Toen Israël zich liet dopen aanvaardde het volk het vonnis, dat het enkele weken geleden uitsprak over Christus, voor zichzelf. Maar zie hier het wonder, dat God een schuldig volk, dat zichzelf veroordeelt, uit de dood tot het leven roept!

Want na deze onderdompeling riep God de zondaar terug tot het leven met Christus en zeide: Gij zijt afgewassen van uw zonden. Immers, het waterbad betekende en verzegelde de innerlijke reiniging door het bloed van Christus. Zo stonden zij met Christus op tot een nieuw leven. Zij werden met Hem begraven door de doop in Zijn dood om ook met Hem op te staan in nieuwigheid des levens. Zie gemeente, dat leert God ons nu door die enkele druppels water precies zo. Hij heeft over u en mij uitgeroepen: U bent kinderen des toorns, die in het rijk van God niet kunt komen, tenzij dat u van nieuws geboren wordt. Maar ook heeft Hij uitgeroepen in diezelfde doop: Daar is, o schuldige zondaar, vergeving der zonden bij Mij! In Christus is alles aanwezig!

Als u vraagt: Kan dit voor mij? dan zeg ik: Ja, dat kan! Immers, God heeft zijn genade op dit Pinksterfeest gegeven aan moordenaars van Zijn Zoon, aan hen, die Hem doorstoken hebben! God geeft vandaag Zijn genade aan de *verwerpers* van Christus, die zichzelf hebben leren kennen als vijanden van Christus. Ja, daar is raad: 'want zover het west verwijderd is van het oosten, zo ver heeft Hij om onze ziel te troosten, van ons de schuld en zonden weggedaan'. Hoe uitgestrekt de ongerechtigheid ook is, uitgestrekter is de kracht van het bloed van Christus. Er is raad voor verslagenen van hart, die voor Gods Woord beven. Ik mag nodigen tot deze fontein allen, die van verre staan. U wordt bij uzelf zo weinig gewaar, dat er werkzaamheden zijn. U wilt eerst een bewijs in uw hart zoeken, dat u God wel aangenaam bent. U zit vastgeklemd in de verdorvenheid van uw natuur en ziet niet, dat Christus zondaren aanneemt. Waarlijk, als wij tot Christus komen, komen wij niet als vrome mensen, maar komen wij als mensen, die de dood hebben verdiend. Daarom moet ik vrome mensen op zij zetten en ik moet arme tobbers nodigen. Ik moet hen zeggen, dat er bij God verlossing is, dat er bij God genade is, dat er bij Christus ontferming is, juist voor hen, die niets hebben dan schuld. U vraagt de weg? Geheel hulpelozen (zegt de Schrift) wil Hij ten Redder zijn! U moet niet theoretiseren over het verbond, maar u moet op de knieën voor de Gods des Verbonds! Want arme bidders heeft God nooit afgewezen!

G. Boer.